

2017. január 1. – Újév

Lk 2,16-21 – Van-e szabad tárhelyünk?

A Menny követe kire bízta a jó hírt? Főpapokra, politikai vezetőkre? Értelmiségiekre, írástudókra? Nem, nem. Egyszerű, természetközeli emberekre, akik fogékonyak voltak az égi üzenetre. Olyan emberekre, akiknek az életében, szívében, lelkében van még hely; akik nincsenek még telítve ezernyi más dologgal. Mert ugye, akinek már zsong a feje a sok információtól, aki már oly annyira „tele” van, hogy már ki is borult, az nem képes meglátni, felfogni elhinni, elindulni, továbbadni az Úr angyalának örömhírét.

Most, Karácsony és Szilveszter után maradt-e hely az életünkben a jó hírnek? Mindenhol rossz hírral bombáznak bennünket. Telítve vagyunk étellel, itallal, ijesztő hírral, panasszal. Maradt e hely bennünk az örömhírré? Tegyük róla, hogy maradjon! Védkezzünk, és védjük meg gyermekeinket, unokáinkat a „telítettségtől”. Azzal, hogy mértéket tartunk: ételben, italban, szennyezett információ-dömpingben! Azzal, hogy megelégszünk. Azzal, hogy nem akarunk mindent tudni. Azzal, hogy szelektálunk, hogy fontossági sorrendet tartunk; hogy különbséget teszünk (például fontos és sürgős dolgok között); hogy megtanulunk nemet mondani, vagy ha arra van szükség, igent; elvállalni és elindulni.

Tanuljunk meg csendet teremteni, mert a zajban nem lehet tisztán hallani!

A pásztorok élete egyszerű volt. A természetközelség megteremtette az istenközelséget is. Ezért tudták rögtön befogadni az örömhír lényegét, és elindulni, megtapasztalni, majd továbbadni.

Azt olvassuk ebben az igeszakaszban, hogy Mária elraktározta a pásztorok szavait, és szívében gyakran forgatta őket. Bárcsak mi is tudnánk a szívünkkel gondolkodni, így 2017 elején!

Ilyenkor gyakran kívánunk Boldog Új Évet. Kívánok hát pásztorlelkű, nyitott szívűt, és örömhír-továbbadó képességet mindnyájunknak!

(Kálmán Márta és Kiss József, Budapest)

Forrás: Érted vagyok!